

И катъ единъ отчаенъ
Плакахъ за тебе с' гласъ.
Розитъ нацъвтѣли
Съ китни цвѣтове,
И славейтъ запѣли,
Съ най сладки гласове.
Звѣздитъ на небето,
Вечернята луна
Въ горитъ и въ полето
Раздаватъ свѣтлина.
А пакъ азъ самичкъ
Въ тъмна тъмнота—
Въ едно въображение,
Въ печална самота.
По скоро гължбице,
По скоро да лѣтишъ,
По скоро о, душице,
Ела да ме свѣстишъ.

Далечъ отъ мойта бащина
И отъ мойто първо либе;
Въ тѣзи чуждата земя
И радостъ ми не иде.
О, весела е пролѣтъта
Приятно е врѣмето;
Нъ тъменъ е за мен' свѣта
И тжжно ми ѣ сърдцето.
Въ гората славей като пѣй,
На жалостъ отговарж;
И тихий вѣтрецъ, като вѣй,
Сълзитъ ми събарж.